

Jānis Damroze dzeja
foto: Una Šneidere

Japuna meitenei

Neskaifīju, es tikai skrēju

neskaifīju, es tikai skrēju
ar vēju,
kas tramīgiem smieklīm
bez bēdas koku pazarēs
visam pieskaroties
ar burvju otu,
vai tu ko teici? Es nedzirdēju,
biju pļavās, kur tūkstošiem
margrietīņu saules apžilbina
un es grimu un degu tavās skavās
zaudējot laiku un atrodot sevi
vai par daudz?
– nē, viss tikai sākas

Asaras manās plaukstās

asaras manās plaukstās
deg un dedzina mani
tā es pa mazai tāsij
sadeģu, izģaistu vģjģ
ieģinos tavos matos
skģpģstu no lģpģģm zogģ
smejoties skrienu tģlģģk
ieģmieģģu pie tava logģ

Vējš apklusis

vējš apklusis
manī kas sastindzis
kā pirms vētras, kas mani plosīs...
viss ir miris un uzceļams nav
svētnīcā piegānīts, spļaujot uz grīdas
laužot durvis, pa kurām var ieiet
soljiem klusiem, neelpojot
tik svece, tā kūpot kvēlo
nav iespējams un arī nevajag
rādīt vai rakstīt
kā mana sirds asiņo rētās
par jaunu, ko iespiež nodevēģi pirksti
nav ne naida, ne mīlestības
vienaldzība, tā man jāmacās vēl

Es skanu tā

es skanu tā, kā tu mani spēlē
varu būt jautrs, tavus smieklus baudu
bet kad skumīga debesīs raugies
arī man ir skumji un es raudu
manas sajūtas – esmu uzvilka sīga
bezdibenis... un tu kailām pēdām staigā
viens nedrošs solis, kustība strauja
var laimi pārvērst murgā baigā
es baidos... baidos par tevi un sevi
...un kā soli pa solim tu liec
ja sīga trūkst... Un tu nerasniedz
no punkta A punktu B, trapeci ejot

Paldies tev saku

paldies tev saku, ka ļāvi
atkal sajust, ka esmu dzīvs
bija piemirsies lidojot
vien mākoņos lūkojoties,
ka esam
nekas vairāk kā zemes pikas
pat ja reizēm šķiet, ja liekas,
ka spārni mums doti – pieradiniet!
mājvietu siltu, ar ūdeni fīru
pielabiniet...
un ja neļīdz, ja neļīdz – apgrieziet...
pelēkā dienā, naidā sūrā
jūs būsiet kā viens,
bet būtībā – viens
vergs iemīl važas,
kā suns uzticīgs
klāt glaužas,
pat piesiets pie ķēdes...
lepnums...
jā, zaudētas ilūzijas, skaisti vārdi
jākļūst par zemi. Varbūt
tur uzdīgs reiz stāds par spīti
Ja to nenomīs...